

Tines del Docte, grup 2

Mura

Ubicació

Comarca: Bages
Lloc/Adreça: Zona El Farell
Emplaçament Camí de Santa Creu de Palou a can Padre.

Coordenades:

Latitud: 41.68264
Longitud: 1.92004
UTM Est (X): 410117
UTM Nord (Y): 4615104

Classificació

Número de fitxa 08139-118
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Modern Contemporani Popular
Segle XVIII-XIX
Notes de conservació: Es troben en mal estat, cobertes per vegetació i algunes mancades de filades de cairons. Una es troba enderrocada.

Protecció Legal
Tipus de protecció: BCIN
Europea – Atributs inspire: National Monument Record – Agricultura

Observacions protecció: BCIN, BCIN, el 21/12/2017, DOGC núm. 7271

Data aprovació: dj., 21/12/2017 - 12:00

Accés Fàcil

Ús actual: Sense ús

Titularitat Privada

Titular: Generalitat de Catalunya. Gran Via Corts Catalanes, 635 08010
BARCELONA

Autoria de la fitxa Cortés Elía, M^a del Agua

Data de registre de la fitxa: dg., 04/03/2007 - 01:00

fitxa:

Descripció

El conjunt de tines del Docte està format per dos grups; es troba al camí abans d'arribar a l'ermita de Santa Creu del Palou. El segon grup es troba més proper a l'antiga casa de ca la Miquela. Està format per dues tines independents entre elles i dues barraques, a més d'una altra edificació. Es troben en un desnivell del terreny, de manera que la porta de la tina queda al nivell superior d'un costat i la de la barraca al nivell inferior de l'altre costat. Les dues tines tenen el dipòsit de planta circular, encara que una d'elles queda inscrita dins d'una edificació rectangular. La part inferior dels murs és realitzada amb pedra i morter de calç i amb l'interior recobert de rajoles de ceràmica. No queden restes de les cobertes de les tines ni de les barraques. La boixa de les dues tines donen a les barraques posteriors respectives de planta rectangular i amb porta. L'edificació auxiliar es troba en molt mal estat ja que resten només parts baixes de les parets; és de planta quadrangular i està al costat.

Observacions:

Partint del Pont de Vilomara i en direcció a Rocafort, a 150 m de l'inici de la carretera BV-1224 agafarem el Camí de la Casa Nova que va vorejant la riera de Santa Magdalena i la riera de la Casa Nova fins arribar a la Casa Nova de Sant Jaume. Continuarem pel camí de Can Padre vorejant la riera fins arribar a la font Nova. En aquest lloc trobarem una cruïlla on agafarem el camí de l'esquerra deixant enrera el camí que duu a Vallhonestà. Continuant pel mateix passarem per la masia de Can Padre, la tina de la pedrera i, a uns 480 metres trobem a aquest grup de tines. Molt a prop hi ha un altre grup format per dues tines i tres barraques, que porta el nom de Tines del Docte grup 1, i que es troben dins el t.m. De El Pont de Vilomara.

Història

El cultiu de la vinya és documentat a Mura des de l'any 1024, en un document de donació de cases i vinyes al terme de Nèspola fet per Guifré Amat al monestir de Sant Llorenç (Spèculo de Sant Llorenç, AM). La documentació que fa referència a vinyes és molt extensa, mantenint-se aquest cultiu molt actiu fins al segle XVIII en que foren abandonades moltes feixes i que es va accentuar a finals del XIX amb la fil·loxera, tot i que es van plantar nous ceps americans que van mantenir el conreu de la vinya fins a la industrialització. El cultiu de la vinya i la seva comercialització va provocar un important creixement amb ampliació de la superfície conreable i la roturació de nous camps en un territori de superfície difícil que va obligar a la construcció de murs de pedra seca per formar feixes, presents a tot el territori, i que va permetre el desenvolupament d'una pagesia rabassaire al voltant dels grans masos de la zona: El Farell, la Mata, Matarrodona. La tina era un element imprescindible per l'elaboració del vi. A la tina es tirava el most que sortia un cop xafat el raïm amb les premses; aquí fermentava fins a convertir-se en vi. Generalment les tines es feien en llocs amb desnivell per tal de que a sota es pogués obrir un forat, la boixa, pel qual es retirava el vi que després es guardava en botes; o bé es construïa una estructura elevada que permetés obtenir alçada. La diferència d'alçada permetia abocar el most per dalt amb comoditat i recollir el vi per baix. Les tines excavades a la roca daten de l'edat mitjana (RIU, 1989), mentre que les folrades amb cairons envernissats es feien a partir del segle XVII, ja que d'aquesta manera s'impermeabilitzava (BALLBÉ, 1993). L'apogeu de la vinya al segle XVIII obliga a construir més tines a l'exterior de les cases, probablement utilitzades per parcera, mentre que les interiors de les cases eren dels amos.

Bibliografia

AA.VV. (2005). Tines a les Valls del Montcau. Consorci Turístic de les Valls del Montcau. Farell Ed.
BALLBÉ I BOADA, Miquel (1993). Tines al mig de les vinyes a la comarca del Bages. Quaderns del
Centre d'Estudis del Bages, nº 6. DAURA, A., GALOBART, J., PIÑERO, J. (1995). L'arqueologia al
Bages. Centre d'Estudis del Bages.

